

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22.11.1985, sp. zn. 3 Tz 21/85, ECLI:CZ:NS:1985:3.TZ.21.1985.1

Číslo: 17/1987

Právní věta: Porušení nebo nesplnění přiměřených omezení uložených pachateli na dobu trestu nápravného opatření (§ 44 odst. 4 tr. zák.) lze postihnout pouze rozhodnutím, že uložený trest nápravného opatření, popřípadě jeho nevykonaný zbytek, se přeměňuje v trest odnětí svobody (§ 45 odst. 2 tr. zák.). Takové jednání nenaplňuje skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 zák. č. 150/1969 Sb.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 22.11.1985

Spisová značka: 3 Tz 21/85

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Přečiny

Předpisy: 140/1961 Sb. § 57a 141/1961 Sb. § 44 odst. 4
§ 45 odst. 2 160/1969 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 17

Porušení nebo nesplnění přiměřených omezení uložených pachateli na dobu trestu nápravného opatření (§ 44 odst. 4 tr. zák.) lze postihnout pouze rozhodnutím, že uložený trest nápravného opatření, popřípadě jeho nevykonaný zbytek, se přeměňuje v trest odnětí svobody (§ 45 odst. 2 tr. zák.). Takové jednání nenaplňuje skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 zák. č. 150/1969 Sb.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 22. 11. 1985 sp. zn. [3 Tz 21/85](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek okresního soudu Plzeň-město z 28. 1. 1985 sp. zn. 2 T 250/84 a ve věci rozhodl.

Z odůvodnění:

Citovaným rozsudkem okresního soudu Plzeň-město byl obviněný Z. Ž. uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb., jehož se podle zjištění

uvedeného v tomto rozsudku dopustil tím, že od 20. 4. 1984 „do současné doby“ docházel do různých restaurací v Plzni a požíval zde alkoholické nápoje, ačkoliv rozsudkem okresního soudu Plzeň-město z 20. 3. 1984 sp. zn. 3 T 50/84 mu bylo zakázáno, aby navštěvoval restaurace za účelem požívání alkoholických nápojů. Za to byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden měsíc a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do první nápravně výchovné skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal ministr spravedlnosti ČSR ve prospěch obviněného stížnost pro porušení zákona. Namítl, že rozsudkem okresního soudu Plzeň-město z 20. 3. 1984 sp. zn. 3 T 50/84 bylo obviněnému zakázáno navštěvovat restaurace za účelem požívání alkoholických nápojů jako další omezení na dobu výkonu trestu nápravného opatření, ke kterému byl obviněný tímto rozsudkem odsouzen. Na nedbání nebo porušování tohoto omezení uloženého podle § 44 odst. 4 tr. zák. mohl okresní soud reagovat jedinečně postupem podle § 45 odst. 2 tr. zák., to znamená rozhodnutím, že uložený trest nápravného opatření, popř. jeho nevykonaný zbytek se přeměňuje v trest odnětí svobody. Nedbáním nebo porušováním tohoto omezení však nemohl obviněný naplnit skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 zák. č. 150/1969 Sb., a proto neměl být pro tento přečin stíhán a odsouzen. Ministr spravedlnosti ČSR proto navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR vyslovil vytýkané porušení zákona, aby napadený rozsudek zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1, popř. podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal v rozsahu uvedeném v § 267 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek a řízení, které mu předcházelo, a shledal, že zákon byl ve vytýkaném směru porušen.

Rozsudkem okresního soudu Plzeň-město z 20. 3. 1984 sp. zn. 3 T 50/84 byl obviněný Z. Ž. pravomocně uznán vinným trestným činem násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a tr. zák. a odsouzen k trestu nápravného opatření v trvání osmi měsíců se srážkou z odměny za práci ve výši deseti procent. Podle § 44 odst. 4 tr. zák. mu bylo uloženo na dobu tohoto trestu omezení záležející v zákazu návštěv restauračních zařízení za účelem požívání alkoholických nápojů.

Okresní soud Plzeň-město v posuzované věci sp. zn. 2 T 250/84 zjistil, že obviněný zmíněné omezení nedodržuje a v souladu s návrhem prokurátora na potrestání obviněného za nedodržování tohoto omezení dospěl k závěru, že obviněný tím naplnil skutkovou podstatu přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb.

Tento právní názor okresního soudu Plzeň-město není správný a stížnost pro porušení zákona to právem vytýká. Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. se totiž dopustí jen ten, kdo maří nebo ztěžuje výkon rozhodnutí soudu tím, že bez povolení a vážného důvodu se zdržuje v místě nebo v obvodě, na které se vztahuje trest zákazu pobytu, který mu byl uložen soudem, nebo nedodržuje omezení, která mu byla soudem uložena v souvislosti s výkonem tohoto trestu. Z uvedeného je zřejmé, že tohoto přečinu se lze dopustit jen v souvislosti s výkonem trestu zákazu pobytu podle § 57a tr. zák. Na tom nemůže nic změnit ani úprava právní věty provedená v návrhu na potrestání a nesprávně převzatá okresním soudem Plzeň-město tak, aby to obsahově vystihovalo jednání, za které byl obviněný uznán vinným.

V posuzované věci ovšem nepřichází v úvahu ani postih obviněného podle dalších alternativ ustanovení § 7 zák. č. 150/1969 Sb. o přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí. Ustanovení § 7 písm. b) zák. č. 150/1969 Sb. totiž postihuje jednání pachatele, které je v rozporu s výkonem trestu zákazu činnosti podle § 49 tr. zák., popř. s rozhodnutím státního orgánu ve správním řízení, alternativa uvedená v § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. se vztahuje na jednání v souvislosti s uloženým ochranným opatřením a § 7 písm. d) zák. č. 150/1969 Sb. postihuje jednání pachatele namířené proti účelu výkonu trestu odnětí svobody. O takové jednání však v případě obviněného nejde.

Na nedbání nebo porušování omezení uloženého podle § 44 odst. 4 tr. zák. mohl okresní soud reagovat jedině postupem podle § 45 odst. 2 tr. zák., tzn. rozhodnutím, že uložený trest nápravného opatření, popř. jeho nevykonaný zbytek se přemění v trest odnětí svobody. Trest nápravného opatření uložený ve věci sp. zn. 3 T 50/84 však obviněný již zcela vykonal, a proto ani tento postup již nepřichází v úvahu.

Po podání návrhu prokurátora na potrestání obviněného v posuzované věci sp. zn. 2 T 250/84 měl okresní soud Plzeň-město zastavit trestní stíhání obviněného, neboť stíhaný skutek není přečinem a není ani důvod k postoupení věci. Poněvadž okresní soud takto nepostupoval a obviněného uznal vinným stíhaným přečinem, porušil zákon v ustanovení § 7 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. v neprospěch obviněného.